

vi nu have, med Forvirringen formindsket for en stor Del derved, at adskillige have gjort Brug af denne Lov. Naar saa den højtærede Minister talte om det, der manglede i dette Lovforslag, saa har jeg allerede i mit første Foredrag tilladt mig at antyde, at der manglede en Straffebestemmelse for den, der benyttede et Navn, han ikke var døbt med. Det kunde jeg dog kun gaa med til, hvis denne Benyttelse af Navnet gif sig paa den Maade, at han bekendtgjorde: For Eftertiden skulde I kalde mig det og det. Der staar man nemlig ellers absolut værgeløs; det er Naboer og Genboer, der give ham dette Navn, og det faar han Lov til at bære. Han kan komme med Navnet Petersen til et eller andet Sted, og være kaldt Petersen tidligere; hedder Gaarden, han bor paa, hvis det f. Eks er i Vestjylland eller andre Steder, Vestergaard, kan han lige fuldt komme til at hedde Jens Vestergaard; man kalder ham aldrig andet, enten han saa piber eller synger. Han faar jo ikke megen Anledning til at nævne sit Navn selv; naar han nævner det, siger han maaste Petersen, men han gaar og kaldes for Jens Vestergaard. Jeg kunde derfor tænke mig en Bestemmelse indført, hvorved der blev givet Tilladelse til, at den, som nu nævnes med et Stammenavn, ogsaa fik Lov til gratis at faa Bevis for, at han hedder det for Eftertiden. Hvis ikke blot, som her i Lovforslaget, de, i hvis Slægt et Navn er nedarvet, men ogsaa de, der kaldes det i dette Øjeblik og vare kaldte saaledes i Løbet af saa og saa mange Aar, hvis alle de, der nu nævnes med et særligt Navn uden for —sen'ernes Række, fik Tilladelse til og Bevis for, at de hed det, kunde jeg tænke mig en Straffebestemmelse, men det er jo muligt, at saa enten Underøvrigheden eller Overøvrigheden fik for meget at gøre. Naar den højtærede Minister mente, at man heller skulde sige „Overøvrighed“ end „Underøvrighed“, har jo den højtærede Minister, der selv har været Overøvrighed, bedre Forstand derpaa, end jeg har, men jeg kunde tænke mig, at det kunde blive noget af et Ombygsdepartement, naar dog Amtmanden skulde staffe sig nøjere Underretning hos Underøvrigheden, som var bedre kendt med de lokale Forhold, og jeg tror vedblivende, at Lovforslagets Bestemmelse om Underøvrigheden vist er det, der gør Sagen simpelt ogsaa lettest overkommelig. Jeg har under den højtærede Ministers Foredrag faaet en Tanke om en Mangel ved dette Forslag, det var den, at jeg mener rigtignot, at en Mand burde have Ret til at søge om Navneforandring for sine Børn, hvis hans

Fader og Bedstefader have haft det og det Tilnavn, selv om han ikke vil antage Navnet selv; det kunde jo tænkes, at han af andre Grunde vilde bevare det Navn, han har haft i lang Tid, men at han ønskede, at det Navn, hans Fader og Bedstefader havde haft, skulde Børnene nu eje for Eftertiden. — Jeg vil slutte med det, jeg begyndte med, at takke den højtærede Minister for den meget velbillige Maade, hvorpaa han har taget mod Lovforslaget, som heller ikke giver sig ud for andet end en midlertidig Lov, der tilsigter at ændre vore særlig forvaltede Forhold i denne Retning herhjemme. For øvrigt er jeg efter den højtærede Ministers Udtalelser og ogsaa efter de Ord, vi hørte fra det ærede Medlem for Storeheddinge (Evend Høgsbro), mindre ked af, om Lovforslaget skulde blive sendt i Udvalg; det kunde endogaa være, at det var heldigt, om man der kom til at tale lidt om Tilføjelser, der vare ønskelige.

L. Rasmussen: Naar jeg har forlangt Ordet under Behandlingen af den foreliggende Sag, er en af Grundene den, at jeg ogsaa gerne vilde give det Lovforslag, som vi her behandle, et lille venligt Duff med paa Bejen paa dets Gang gennem Misdagen. Jeg kan for det første slutte mig til de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds (Evend Høgsbro). En af hans Udtalelser var jo denne, at han ønskede en Udvidelse af Loven i Retning af at gøre disse Bevillinger, hvorom der her er Tale, gratis. Jeg ønsker en Udvidelse af Loven i en anden Retning, som jeg tror vil have Betydning og i det mindste nogen Betydning for Folk, som jeg er temmelig tilbøjelig til at tro ville anse sig for forurettede, dersom vi lave Loven saaledes, som den her foreligger. Den ærede Forslagsstiller nævnedes, at der maaste har været en Tid, hvor Folk havde mere Sans for at have Stammenavne, end de have i vore Dage. Det skal jeg ikke domme om, men sikkert er det, at i Fortiden har der været Folk, som have haft meget ringe Sans derfor, og Familier, som have haft Stammenavne, hvormed de endogaa i flere Slægtled have været døbte, men som have ladet disse Stammenavne gaa ud i Fortiden. Jeg kender Folk, som ere deres Eftersommere, og som meget beklage, at f. Eks. deres Bedsteforældre, som have haft deres Families Stammenavn, have ladet dette gaa bort. Nu ser jeg ikke rettere, end at, saaledes som Forslaget er nu, kan en Mand, hvis Fader og Bedstefader have haft et saadant Egennavn, selv om han ikke er døbt med det, have Ret